

လမ်းညွှန်

သတ္တိနှင့်အားလေးသနားပါ

"ဟေ့ကောင် ... ဟိုမှာ လာနေပြီ၊ အာရုံစိုက်ထား"

ခပ်မာမာ အမိန့်သံပြတ်ပြတ်ကြောင့် "ပန်းတိုင်"က ကားရှေ့ခန်းမှာ
မှီလျှောလျှော ထိုင်နေရာမှ ကိုယ်ကိုမတ်၍ မြှင့်လိုက်ပါသည်။ ။

"ဟိုမှာ လာနေတဲ့ Exiv ကား ခဲပုပ်ရောင်တွေ့လား"

"တွေ့တယ်"

"အေး ... အဲဒါပဲ"

ပန်းတိုင်က Guess နေကာမျက်မှန်ကို နဖူးထိပ်ပေါ်ပင့်တင်လိုက်
ကာ လမ်းဟိုဘက်ခြမ်းမှာ ပါကင်ထိုးဖို့ ပြင်နေတဲ့ ကားလေးဆီ အာရုံပို့
လွှတ်ထားလိုက်ပါသည်။ ။ ပလက်ဖောင်းဘက်ကို ဖင်နှင့် ဆုပ်ကာ ပါက
င်ထိုးဖို့ ပြင်နေတဲ့ ကားရဲ့ ရှေ့မှန်ချပ်ကြီးကို ထွင်းဖောက်ကာ အထဲက
ကောင်မလေးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။ ။

မွန်းလွဲနဲ့ ညနေအကူး ကျနေရောင်က အစိမ်းရောင်ပြေးတဲ့ ကားမှန်
ချပ်ကို ဖောက်ဝင်ကာ ကားထဲမှာ လင်းလက်နေစရာ အထဲက ကောင်မ
လေးသည် စိမ်းဖန့်ဖန့်ဝင်းသော အသားရောင်လေးနှင့် ကားထဲမှာ ပင်
လှချင်တိုင်း လှနေလေသည်။ ။

"ခွီ"

ပန်းတိုင်က လေတစ်ချက် ချွန်လိုက်တာမို့ ...

"ဘာလဲ ... Heart ကိုထိသလား ပန်းတိုင်"

"အဟား ... မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ်ဖန်တီးရမယ့် ဇာတ်လမ်းလေးချင်းအတူတူ ဒါမျိုးလေးဆိုတော့ နည်းနည်းပါးပါး ကြည်နူးရသေးတာပေါ့ဗျာ၊ တစ်ခါတလေများ ဗျာ၊ အော်ဂလီဆန်စရာကြီးတွေကိုတောင်မှ မနမ်းသော်လည်း ပင့်သက်ရှုဆိုတာလို အောင့်အည်းရှူရှိုက်ရသေးတာပဲ၊ ပန်းတိုင်ရဲ့ ရာဇဝင်မှာ တော့ Heart ထိတယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူးဗျာ၊ Heart ထိဖို့ က Heart ရှိရမှာ မို့လားဗျ"

"ဟား ဟား ... မလွယ်ပါလားကွာ၊ မင်းတို့ အလုပ်သဘောကလည်း"

"မလွယ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ မှာ နာမည်ပျက်ရတာနဲ့ မတန်ပါဘူး"

"ကဲ ... ကဲ ... ကြည့်ထား၊ ကျန်တာတွေ နောက်မှ ပြောရအောင်"

"ယက်ပ် ... လုပ်ပါ၊ ရာဇဝင်လေး ပြောပါဦး"

ကားတံခါးပွင့်ကာ ဆင်းလာသည့် သွယ်သွယ်လျားလျား ကောင်မလေးကို ပန်းတိုင်က မျက်တောင်မခတ် လှမ်းကြည့်နေရင်း မေးလိုက်ပါသည်။ ။

အနက်ရောင်ပီပီပြင်ပြင် မဟုတ်တဲ့ ဆေးဆိုးထားတာလည်း ဟုတ်ပုံမရဘဲ ညိုမှောင်သော ဆံပင်တွေကို ခပ်မြင့်မြင့်လေး စုတင်ပြီး စည်းထားတဲ့ အတွက် နဖူးပြင်လေးက တင်းရင်းရှင်းပြောင်နေပါသည်။ ။ ရှုပ်ကော်လာပါတဲ့ ချိုင်းပြတ်ချည်ထည် အင်္ကျီဖြူဖြူလေးကို အနက်ပေါ်အဖြူပွင့်လေးတွေပါတဲ့ ပျော့အိတ်တဲ စကတ်ရှည်လေးနှင့် တွဲဝတ်ထား

တာမို့ သူမပုံစံလေးက ဘိုဆန်ဆန်လေး ရိုးရှင်းနေသည်။ ။

ချစ်စရာလေးပါလား။

"နာမည်က တီတာတာ"

"ဝိုး"

"အဲဒီနောက်က အဆောက်အဦရဲ့ လေးထပ်မြောက်မှာ သူ တက်နေတဲ့ သင်တန်းရှိတယ်၊ ဒီမှာ တနင်္လာ ဗုဒ္ဓဟူး သောကြာတွေ ဒီအချိန်တက်တယ်"

ပန်းတိုင်က ဂျင်းဘောင်းအိတ်ထဲက မှတ်စုစာအုပ်ငယ်လေးကို ကျပ်ကျပ်သပ်သပ် နှိုက်ယူပြီး ဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ်အသင့်တွေ့ရတဲ့ ဘောလ်ပင်တစ်ချောင်းနှင့် ရေးခြစ်မှတ်သားလိုက်သည်။ ။

"အင်္ဂါ ကြာသပတေး စနေတွေမှာ နောက်သင်တန်းတစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ ဒါကနောက်နေ့မှ လိုက်ပြလို့ ရမယ်"

"လိုက်ပြစရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို လိပ်စာပဲပြောလိုက်ရင် ရနေပြီပဲ၊ ကျွန်တော် ကားရော လူရောသိသွားပြီပဲ"

"ဒါဆိုလည်း ကောင်းတယ်၊ လိပ်စာပဲ မင်းကိုပေးလိုက်မယ်"

"ရတယ် ... အိုကေ"

"သူ့ရဲ့ ကိုယ်ရေးကတော့ အသက်ကနစ်ဆယ့်သုံး၊ English နဲ့ ကျောင်းပြီးထားတယ်၊ အဖေ အမေရယ်၊ သူရယ်၊ မောင်လေးတစ်ယောက်ရယ် ရှိတယ်၊ လောလောဆယ် ဂျန်ရှင်အိတ်က မြိုင်ဟေဝန်ကွန်ဒိုမှာ နေကြတယ်"

"ဒါလောက်ဆိုရင် ရနေပါပြီ၊ ကဲ ... ဒီတော့ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရ

မှာလဲ"

ပန်းတိုင်က ဘေးကလူကို ငဲ့ကြည့်လိုက်ရင်း မေးလိုက်ပါသည်။ ။

"ငါ့ကို ကိုမျိုးမြင့်က မင်းရဲ့ အစွမ်းအစ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်တွေ ပြောပြထားပါတယ်၊ ခုလောလောဆယ် မင်းက ဘယ်သူ့စပွန်ဆာနဲ့ ရပ်တည်နေတယ်ဆိုတာလည်း ပြောပြထားပါတယ်၊ ခုကိစ္စက မင်းအတွက် စပွန်ဆာတစ်ခု ရှာရတာလောက်တောင် ခက်ခဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး။"

ပန်းတိုင်က ခေါင်းညိတ် ပြုံးနေလိုက်ပါသည်။ ။ မျက်ခုံးလေး မထိတထိပင့်ရင်း နက်မှောင်သော မျက်တောင်ထူတွေ ဝန်းရံတဲ့ မျက်ဝန်းစိုတောက်တောက်ကို ခပ်ရီရီ မှေးစင်းထားရင်း ထိုသူကိုပဲ စူးစိုက်ကြည့်နေပါသည်။ ။

"အင်း ... မင်းက နာမည်ကျော်သလောက်လည်း ကျော်လောက်ပါပေတယ်၊ ညီမလေးတွေ မမတွေ အန်တီတွေမပြောနဲ့ ငါတောင် မင်းလှမ်းကြည့်လိုက်ရင် ဘာဆက်ပြောလို့ ပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်ဖြစ်သွားတယ်"

"အဟား ဟား ... အစ်ကိုကြီးကလည်း ဗျာ၊ အလုပ်စကားပြောစမ်းပါ"

"အေးကွာ၊ မင်း လုပ်ရမှာ က ဒီကောင်မလေးရဲ့ အချစ်ကို ရအောင် ယူဖို့ လေးပါပဲ၊ လွယ်ပါတယ်"

"မင်းကို ချစ်လာအောင်ပေါ့ကွာ၊ အသည်းစွဲ ချစ်လာရမယ်ပေါ့"

"ဒါပဲပေါ့"

"ဒါပါပဲ"

"ကျွန်တော့်ဘက်က ကြိုပြီးပြောထားမှာ တစ်ခုက ကျွန်တော်ဟာ ဖြူစင်သန့်ရှင်းတဲ့ ဘယ်ကောင်မလေးရဲ့ ဘဝ တစ်ခုခုကိုမှ မဖျက်ဆီးဘူးဆိုတာပဲ။ ကြီးကျယ်တယ်တော့ မထင်ပါနဲ့ ဗျာ၊ သူ့ဟာသူ အရင်က တည်းက နွမ်းပြီး ကြွေကျပြီးသားပန်းတွေ ခြောက်ပဲခြောက်ခြောက် ရိပ်ရိပ် ဘာမှ ကိစ္စမရှိပေမယ့် သူ့ဟာလေးနဲ့ သူ အပင်ပေါ်မှာ အိုးထဲမှာ တင့်တယ်လန်းဆန်းနေတဲ့ ဘယ်ပန်းကိုမှ ကျွန်တော်မခူးဘူး၊ မခြွေချဘူး"

"ငါနားလည်ပါတယ် ပန်းတိုင်ရာ၊ ခုဟာက နမ်းလိုက်ရုံလေးတင်ပါ၊ ဒီပန်းလေးကို မွေးရှိက်ရုံတင်ပါ"

"သူ ချစ်လာရင် ပြီးပြီပေါ့"

"ဒါပဲ"

"အဲဒါဆိုရင် ခင်ဗျားက ဘာဆက်လုပ်မှာ လဲ"

"ဘာမှ ဆက်မလုပ်ပါဘူး၊ မင်းအနေနဲ့ လည်း တာဝန်က ဒီမှာ တင်တစ်ခန်းရပ်ပြီပဲ၊ မင်းဟာမင်း သွားလိုရာသွား၊ သူ့ချစ်သူဘဝက နုတ်ထွက်ပြီး ရှောင်လိုက်ရုံပဲ၊ ဒါပါပဲ"

ပန်းတိုင်က လှပသော မျက်ခုံးနက်နက်များကို တွန့်ကာ တစ်ခဏ ငြိမ်သက်စဉ်းစားနေပါသည်။ ။

"သူ့အချစ်ကို ရပြီးရင် သူ့ကို ဖြတ်လိုက်ရမယ်ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်"

"အဲဒီအခါ ခင်ဗျားအတွက် အကျိုးအမြတ်က ဘာရှိလဲ"

"ဒါက မင်းသိဖို့ မလိုဘူး မဟုတ်လား၊ မင်းရဲ့ ပရော်ဖက်ရှင်နဲ့ ပတ်သက်တာပဲ မင်းနဲ့ ဆိုင်တာ မဟုတ်လား"

"သိဖို့ တော့ လိုတယ်ဗျ"

"ဘာလို့ သိဖို့ လိုတာလဲ"

"ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားအတွက် အကျိုးကျေးဇူးက ဘယ်လောက်လေးနက်လဲ ခိုင်မာလဲ ဆိုတာအပေါ်မူတည်ပြီး ကျွန်တော်က အခကြေးငွေ ယူရမှာ မို့ပဲဗျ"

"ဪ"

"ခင်ဗျားရမယ့် အကျိုးကျေးဇူးက ဘယ်လောက်လဲ"

"ငါ့အတွက် ဘာအကျိုးကျေးဇူးမှ မရှိလှပါဘူး"

"ဘာမှ အကျိုးမရှိဘဲနဲ့ ဒီလိုအလုပ်မျိုးကို ငွေကုန်ခံ အလုပ်ရှုပ်ခံပြီး ခင်ဗျား ဘာကြောင့် လုပ်စရာရှိလဲ၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ဒီအလုပ်လုပ်ဖို့ ငှားရမ်းတာလေ အစ်ကိုကြီး၊ ခင်ဗျားမှာ ငွေကုန်ကြေးကျ နည်းမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘာမှ လည်း အကျိုးခံစားခွင့် မရှိဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ပိုက်ဆံကုန်ခံပြီး ဒီအလုပ်မျိုးလုပ်မှာ တဲ့ လဲဗျာ၊ မဟုတ်ဘူး လား"

တစ်ဖက်လူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ခပ်နက်နက်ချရင်း နာကြည်းမှုနှင့် စူးတောက်လာသော မျက်လုံးများ နှင့် ...

"အင်းလေ ... မင်းကိုပြောပြလို့ လည်း ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ငါ့ရဲ့ စိတ်ကျေနပ်မှု သက်သက်အတွက်ပဲ၊ မာနကြီးလွန်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပညာပေးချင်တာသက်သက်ပဲ၊ မောက်မာလွန်းတဲ့ မာနတံခွန်ထူလွန်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အသည်းကွဲစေချင်ရုံ၊ ရင်နာစေချင်ရုံ သက်သက်ပဲ၊ သူ့ဘဝကို ဒီထက်လည်း ဘာမှ ပိုပြီး ဖျက်ဆီးဖို့ ငါ့မှာ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘူး"

"ဒီကောင်မလေး အသည်းကွဲသွားရင် ကျေနပ်ပြီပေါ့"

"ဟုတ်တယ်"

"ရင်နာရစေမယ်ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်"

"ဒီအတွက် ပိုက်ဆံတွေ အကုန်ခံမှာ "

"ဟုတ်တယ်ကွာ၊ မင်း သိပ်ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ထပ်မမေးနဲ့ တော့၊ ငါမ ဖြေချင်ဘူး၊ မင်း ဘယ်လောက်တောင်းမလဲပြော"

"အချိန်ကာလ သတ်မှတ်ချက်ကော ရှိလား"

"အလွန်ဆုံး သုံးလအတွင်းလောက်ဆိုရင် အဆင်ပြေတာပေါ့ကွ၊ မင်းအတွက်လည်း မပြီးမချင်း ဒီကိစ္စကြီးက တတန်းတန်းနဲ့ ၊ မြန်မြန်ပြီး မြန်မြန်အေးတာပေါ့"

"သုံးလအတွင်း သူ့အချစ်ကို ရအောင်ယူရမှာ ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်၊ မင်းအတွက် မခက်ပါဘူးကွာ၊ သူ့ထက်အများကြီး လည်ဝယ်ပါးနပ်တဲ့ အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ မမတွေ အန်တီတွေကိုတောင် မင်း ကြိုးစားရင် တစ်လ နှစ်လပဲဆိုတာ ငါကြားဖူးထားပါတယ်၊ နောက်ပြီး ဒါဟာစီးပွားရေးဖြစ်ကိစ္စလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ မာနလေးကို နည်းနည်းလေး ဂျှတ်ခနဲချိုးရုံလေးပဲဆိုတော့ မင်းလည်း သိပ်တောင်းမနေနဲ့ ကွာ"

ပန်းတိုင်က ပန်းတစ်ချက်ကို စမတ်တကျ တွန့်လိုက်ရင်း ...

"ဒီလောက်ကလေး ဆိုပေမယ့်လည်း ကျွန်တော့်မှာ တော့ ထိုက်သင့်တဲ့ အချိန် ထိုက်သင့်တဲ့ ပညာ စိုက်ထုတ်မှု၊ အာရုံစူးစိုက်မှုတော့ ရှိတာပဲဆိုတော့ အလကားပဲတင်းတော့လည်း ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျာ"

"မင်းမှာ လည်း လောလောဆယ် မင်းလေဒီကြီးနဲ့ မင်းပဲဟာ၊ Main

earning က ရှိပြီးသားပဲဟာ ပန်းတိုင်ရာ၊ ဒါလေးက Outside လေး သဘောပါ။ ကြားပေါက်ပေါ့၊ ဒီတော့ ကြည့်လုပ်ကွာ"

ပန်းတိုင်က တစ်ခဏ ငြိမ်စဉ်းစားနေတာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ...

"အင်းလေ ... ကိုမျိုးမြင့်ကလည်း ပြောထားပါတယ်၊ ကြည့်လုပ်ပေးလိုက်ပါ၊ ကူညီပါတဲ့ "

"အေးလေ"

"ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စလုပ်ဖို့ ကျွန်တော့်အတွက် လိုအပ်တဲ့ Facility တွေကကော"

"ကျွတ် ... လိုတာအားလုံး ပေးမယ်ကွာ၊ ဥပမာ ... မင်းသုံးဖို့ ကား၊ ဖုန်း၊ ကိစ္စဝိစ္စပြီးမှ ပြန်ယူမှာ ၊ ယူသုံးထား"

"အသုံးစရိတ်တွေလည်း ရှိတယ်၊ ဥပမာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဘာမှ ပေးတာ ကျွေးတာ မလုပ်ဘဲနဲ့ အဖွဲ့ကျအောင် ကိုယ့်ကိုနှစ်လိုကြည်ဖြူအောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ရင်းနှီးမှုကိုလည်း တည်ဆောက်ရမှာ ၊ ဒီနေရာမှာ သူ ရှင်းတာ စားနေလို့ မဖြစ်ဘူးဗျ၊ အောက်တာပေါ့၊ အင်ပရက်ရှင် ဒေါင်းတာပေါ့"

"အေးပါ၊ အသေးသုံးလည်း မင်းတင်ပြတဲ့ အပေါ်မှာ ကြည့်ပြီး ထုတ်ပေးမယ်ကွာ၊ ရတယ်၊ မင်း သီးသန့်ယူမှာ ကိုပြော"

ပန်းတိုင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပင် ...

"တစ်ခါတလေကျ ကျွန်တော်က လုပ်ငန်းကိုကြည့်ပြီး တစ်ပတ် ဘယ်လောက်၊ တစ်လ ဘယ်လောက်ဆိုတာမျိုးလည်း ယူတတ်တယ်၊ ခုကိစ္စကတော့ အဲသလိုလုပ်ဖို့ ခက်တယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ပုတ်ပြတ်ပဲ

ယူမယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပညာခ စွမ်းဆောင်ခပေါ့"

ပန်းတိုင်က ဒါမျိုးကိစ္စ အကြိမ်ကြိမ် အလီလီဆောင်ရွက်ဝါရင့်နေတဲ့ သူ့အလား လေသံခပ်ကြားကြားနှင့် ပြောလိုက်ပါသည်။ ။ တကယ်တော့ ဒီကိစ္စမျိုး သူတစ်ကြိမ်မှ မလုပ်ဖူးတာ သူ့ဘာသာပဲသိသည်။ ။

"ပြော"

"ခြောက်သိန်း"

စကားသံ ခဏတိတ်နေပါသည်။ ။

"တစ်လတည်းနဲ့ ကိစ္စပြီးရင်လည်း ခြောက်သိန်းပဲနော်၊ သုံးလကြာရင်လည်း ခြောက်သိန်းပဲ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဒီထက်ကြာဖို့ လုံးဝမရည်ရွယ်ဘူး၊ အချိန်လည်း မပေးနိုင်ဘူး၊ သုံးလအတွင်း ဖြတ်မှာ ပဲ၊ ဘယ်လိုလဲ"

"သူ့လိုမိန်းကလေးမျိုးက မင်း တစ်လတည်းနဲ့ လည်း ကိစ္စဖြတ်လို့ မရပါဘူး၊ ဒီလောက်လည်း မလွယ်ပါဘူး။ အေးလေ ... ငါ့အတွက် ငွေရေးကြေးရေးက ကိစ္စမရှိပါဘူး ပန်းတိုင်၊ ငါဖြစ်စေချင်တဲ့ အတိုင်း ဖြစ်ရင်ပြီးတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပီပီပြင်ပြင်တော့ ဖြစ်ရမယ်နော်၊ ကောင်မလေးမင်းကို အသည်းစွဲချစ်ကို ချစ်ရမယ်၊ ဖြစ်မြောက်မှု မရှိရင် မင်းဘက်က လျော်ရမယ်၊ စာချုပ်တော့ ချုပ်ရလိမ့်မယ် ပန်းတိုင်"

ပန်းတိုင်က ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပါသည်။ ။

"မင်းကို ငါကအသုံးစရိတ်ကအစ ထုတ်ပေးထားရမှာ မဟုတ်လား၊ အားလုံးပြီးမှ ဘာမှ အကြောင်းမထူးပါဘူးဆိုရင် ငါနာပြီပေါ့ကွ"

"ဟုတ်ပါတယ် ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီလိုလုပ်လေ ... သုံးလအတွင်း ဒီကောင်မလေးရဲ့ အချစ်ကို ရရင် ပြီးရောပေါ့၊ မရခဲ့ဘူးဆိုရင် ..."

"မရရင် နှစ်ဆပြန်လျော်ပေါ့ကွ"

"ဘာဖြစ်လို့ နှစ်ဆပြန်လျော်ရမှာ လဲ၊ ဒီကိစ္စကြီးအတွက် ကျုပ်မှာ က ဘာအကျိုးအမြတ် ရှိတာမို့ နှစ်ဆလျော်နေရမှာ ပဲဗျ၊ မရခဲ့ရင်တောင် အချိန်ကုန် လူပင်ပန်းလိုက်ရသေးတာပဲဟာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ပန်းတိုင် ဗျနော်၊ သုံးလအတွင်း သူ့အချစ်ကိုမရရင် ဒီငွေခြောက်သိန်းစလုံး ပြန် ပေးမယ်"

"ပြန်ပေးမယ်ဆိုတော့ ငါကကြိုပေးရမှာ လား"

"ပေးရမှာ ပေါ့၊ တစ်လနှစ်သိန်းနှုန်းနဲ့ တစ်လကုန်တစ်လစာ ကြိုပြီး ပေးရမယ်၊ စာချုပ် ချုပ်ပြီဆိုတာနဲ့ လာမယ့်တစ်လစာအတွက် နှစ်သိန်း ပေးရမှာ ပေါ့၊ တစ်လကုန်ရင် နောက်တစ်လအတွက် ကြိုငွေနှစ်သိန်း ပေါ့၊ ဘာမှ ဖြစ်မလာရင် သုံးလစာ ခြောက်သိန်းလုံး ပြန်ပေးမယ်"

"အသုံးစရိတ်တွေရော"

"ဟာ ... ခင်ဗျားက ချစ်တီးသေလို့ ဝင်စားတဲ့ လူလား၊ အသုံးစရိတ် ကတော့ ကုန်သွားပြီဥစ္စာ၊ ပြီးပြီပေါ့။ ဘာပြန်ပေးစရာရှိမှာ လဲ၊ အိတ်ထဲ ဝင်တဲ့ ဟာမှ မဟုတ်ဘဲ"

ပန်းတိုင်က စိတ်မရှည်သလို ဆိုတဲ့ အခါ ...

"အေးပါ ... အေးပါ၊ အိုကေ ... အိုကေ ... Deal"

"တာချီလိတ်အထိ ရောက်မှာ ကွ၊ ဈေးပွဲတွေက ဟိုမြို့နှစ်ရက် သုံးရက် ဒီမြို့ နှစ်ရက်သုံးရက်နှင့် ကြားမှာ နားမှာ နဲ့ ငါတို့ ရက်နှစ်ဆယ် လောက် ကြာမယ်"

"ကချင်မှ တောင် ကမယ်လို့ ပြောတယ်ကွ"

အိတ်ကိုယ်စီပြင်နေကြတဲ့ "အေသင်"နှင့် "ဆလိုင်းထွယ်"က တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောပါသည်။ ။ ပန်းတိုင်က မီဒီယိုတစ်ခွေ ကြည့်နေရာမှ ...

"ဟာ ... ကြာလိုက်တာပါလားကွာ"

"ဟုတ်တယ်၊ ကြာမယ်လို့ ပြောသားပဲ"

"အာ ... ကြာမယ်ဆိုရင်လည်း တစ်ယောက်တလေလောက်ပဲ လိုက်သွားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ တစ်ယောက်တည်း ကျန်တော့မှာ ပေါ့"

"သုံးပတ်လောက်ပဲဟာကွာ မင်းကလည်း ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပေါင်းအိုးလေးနဲ့ ထမင်းချက်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လေး လျော်ဖွပ်ပေါ့"

သုံးယောက်ထဲမှာ အဆင်အပြေဆုံးလို့ ဆိုနိုင်တဲ့ ပန်းတိုင်က ကျန်တဲ့ နှစ်ယောက် အဆင်မပြေရင် ကြည့်ရှုထောက်ပံ့ ပေးကမ်းတတ်တာမို့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကလည်း ကိုယ်တတ်နိုင်တာ ပြန်လုပ်ပေးတဲ့ အနေနှင့် ပ

နုံးတိုင်ကို အိမ်မှာ မချက်ပြုတ် မလျော်ဖွပ်စေရပါ။ သူတို့ တစ်လှည့်စီ လုပ်ပေးတတ်ပါသည်။ ။

"အာ ... ဒါက ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ငါ့မှာ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်တောင် မရှိတော့ဘူး ဖြစ်နေလို့ ပြောတာ"

"ဘာတိုင်ပင်စရာရှိလဲ"

"မင်းတို့ ကို ငါ ပြောတယ်လေ၊ ငါ့မှာ ပရောဂျက်ကြီးတစ်ခု ရထားပါတယ်ဆိုတာ၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဖန်ရမှာ လေ"

"ဒါများ မင်းအတွက် ဘာခက်သလဲကွာ၊ မင်းကဆရာကြီးပဲဟာ ပန်းတိုင်ရာ၊ ဘာမှ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်မလိုပါဘူး၊ မင်း လှုပ်ရှားနေကျ ခွင်တွေပဲ"

"မထူးသလိုနဲ့ ထူးဆန်းတယ်ကွ၊ ငါ လှုပ်ရှားခဲ့ဖူးသမျှတွေက ငါ့ဘာသာငါ ရှာတွေ့တဲ့ မဒီ တစ်ယောက်ယောက်ကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရအောင် လိုက်တာမျိုးပဲ၊ ဖန်တီးကြည့်လို့ မရရင်လည်း နောက်ဆုတ်ရုံပဲ၊ ခုလို သူများ ဆီက အဖိုးအခယူပြီး ကောင်မလေးတစ်ယောက် အချစ်ကိုရအောင် ယူဖို့ ဆိုတာမျိုးကကျတော့ တစ်ခါမှ လုပ်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး "

"ဘာမှ သိပ်မထူးပါဘူးကွာ"

"ဒါပေမဲ့ အချင်းချင်း တိုင်ပင်ပြီး အကြံဉာဏ်လေး ဘာလေး ယူချင်သေးတာကို၊ မင်းတို့ ကလည်း "

"မင်းကသာ ဆရာကြီးပါ ပန်းတိုင်ရာ၊ ငါတို့ က ဒီပညာရပ်မှာ မင်း တပည့်တွေပါ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ အားတော့ငယ်သေးတာပဲ၊ အမြန်ဆုံး ပြန်ခဲ့ကြကွာ၊ ပြီးတာနဲ့ လည်တာပတ်တာ ဝယ်တာခြ

မီးတာတွေ ဆက်လုပ်မနေနဲ့ "

"အေးပါ"

ပန်းတိုင်တို့ ငယ်သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်ခင်ကြတဲ့ တစ်ရပ်တည်းဇာတိသားတွေပါ။

ကံအားထောက်မစွာ ကိုယ်စီကိုယ်၎် ရုပ်ရည်လေးတွေ အသီးသီး ပွင့်လန်းသန့်ပြန့်ကြတဲ့ သူတွေ။ အင်း ... တကယ်တော့ ရန်ကုန်ကို တက်လာကြတုန်းကတော့ ဘာရယ်မဟုတ် ရရာအလုပ် ရှာဖွေလုပ်ကြဖို့ ပါပဲ။

ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ သူတို့ ခေတ် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မြို့ငယ်ကလေးမှာ လုပ်ကိုင်စားသောက်ရတာထက်တော့ ဘဝရပ်တည်ဖို့ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက် တူကြတာ။ ဆုံးဖြတ်ချက်တူဆို သူတို့ ဟာ ဘဝတူတွေ။ "ပန်းတိုင်"နာမည်က ပန်းတိုင်မဟုတ်ခဲ့သလို "အေသင်"ကလည်း ဘာကပြားမှ မဟုတ်သလို "ဆလိုင်းလွယ်"ကလည်း ဘယ်က ချင်းလူမျိုးမှ မဟုတ်။

ဝင်းအောင်တို့ မြင့်လွင်တို့ စိုးတင့်တို့ စတဲ့ ရိုးရိုးသားသား မှ ညှိရိုးမှ ညှိစဉ် နာမည်လေးများ နဲ့ သာ။ ရန်ကုန်ရောက်ရောက်ချင်းလည်း ဒီနာမည်ရင်းတွေနှင့် သာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် စားသောက်ဆိုင်တို့ မှာ စားပွဲထိုးလောက် လုပ်ခဲ့ဖူးကြသေးတာပါ။

လည်လည်ဝယ်ဝယ်ရှိတဲ့ ပန်းတိုင်ကြောင့် အပေါင်းအသင်းဆွဲပြီး ဟိတ်နဲ့ ဟန်နဲ့ နေဖို့ ရော အောက်ကကျို့ဝင်ဖို့ ရော ကျွမ်းကျင်တဲ့ ပန်းတိုင်ကြောင့် တစ်ဆင့် တစ်ဆင့် အဆက်အသွယ်တွေရ အမြင်တွေကျယ်ပြီး အမေမွေးပေးထားတဲ့ ရုပ်သန့်ကလေးတွေ ကိုယ်စီနှင့် မော်ဒယ်လ်အေဂျင်စီတစ်ခုမှာ သင်တန်းကလေးတွေ သွားတက်ဖြစ်

ကြတော့မှ "ပန်းတိုင်"၊ "အသင်" "ဆလိုင်းထွယ်"ရယ်လို့
ခပ်ဆန်းဆန်းနာမည်တွေ ဖြစ်လာတာ။

ကပြားလိုလိုလူတွေ၊ တိုင်းရင်းသားတွေဆိုရင် လူစိတ်ဝင်စား အောင်မြင်နေကြတဲ့ အချိန်အခါမှာ သူတို့ နာမည်တွေက တည့်သွားပါသည်။ ပန်းတိုင်ကတော့ "မောင်လှ" "မောင်မြ"လို့ မှ ညှိထားလည်း ပဲ လူစိတ်ဝင်စားခံရမည့် သူလို့ အသင်တို့ က ပြောဆိုမြဲ။

ပန်းတိုင်ဟာ ပြောရလောက်အောင်ကို ထူးခြားညှို့ငင်ဆွဲဆောင်တဲ့ ရုပ်ရည်မျိုး ရှိနေခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ ဒီရုပ်ရည်ကြောင့် ပဲ သူ့ရူပါရုံမှာ ကျဆုံးတဲ့ "မမ"တစ်ယောက် စ,ရှိလာခဲ့ရာက ...။ အဲဒီကတစ်ဆင့် အဲဒီမမနဲ့ ပြတ်သွားတော့လည်း (မမကအချိန်တန်လို့ စွန့်ခွာခဲ့တာပါ) အတွေ့အကြုံ ရှိလာတဲ့ ပန်းတိုင်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ရွှေတွင်း ငွေတွင်းတို့ ကို ဖန်တီးရာမှာ တစ်စထက်တစ်စ တစ်ဖက်ကမ်းခတ် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာခဲ့တာ။

နောက်ပိုင်းတော့ ရည်းစားရှာထားတဲ့ အလုပ်ဟာပဲ ပန်းတိုင်ရဲ့ အဓိကအလုပ် ဖြစ်လာတော့ကာ လက်ဖျားမှာ လည်း ငွေသီးနေတတ်ခဲ့တော့တာ။ အသင်တို့ ဆလိုင်းတို့ စွဲတယ်ဆိုလည်း ပန်းတိုင်လိုတော့ မဟုတ်။ ပန်းတိုင်ဟာ မော်ဒယ်လ်မလျှောက်တော့ဘဲ နားသွားချိန်မှာ ဆလိုင်းတို့ အသင်တို့ ကတော့ ဒါကို အဓိကအလုပ်တစ်ခုလို လုပ်နေကြရတုန်းပါ။

"မင်းကိုတောင် ဆရာက ဆဲချင်ချင်"

"ငါမှ ဒါတွေမလျှောက်တော့တာ၊ ကြာပဲကြာချင်နေပြီကို။ ဆရာကလည်း ခုထိဆဲလို့ မပြီးဘူးလား"

"ခုပွဲကတော့ ပွဲလည်း ကြီးတယ်တဲ့ "

"ကြီးကြီးလေ၊ ငါမှ မလျှောက်တော့ပဲဟာ၊ အဲဒါ အပြင် ငါ့မှာ ဒီရက် ပိုင်း ခွင်တစ်ခွင် အလုပ်စဖို့ ရှိနေတာ"

"ပြောပြပါတယ် ဆရာကို၊ ပန်းတိုင်က သူ့ခွင်တွေနဲ့ သူ အချိန်မရပါ ဘူးလို့ ၊ ဟား ဟား ... အဲဒီတော့ ပိုတောင်ဆဲသေးတာပေါ့၊ ဘာတဲ့ သူပြောနေကျလေကွာ၊ သူ့ကို Stepping stone လုပ်တယ်ပေါ့"

"အဟား"

ပန်းတိုင်ဟာ ခေါင်းမော့လှန်ကာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး တစ်ချက် ရယ်မော လိုက်ပါသည် ။ တကယ်တော့ သူတို့ သုံးယောက်ရဲ့ အသက်မှန်ဟာ အပြင်မှာ ချပြထားတဲ့ နှစ်ဆယ့်သုံးဆိုတာထက် လေးနှစ်လောက်စီကြီး တဲ့ အသက်အရွယ်တွေ ဖြစ်ကြသလို ပညာအရည်အချင်းဟာလည်း အ ဝေးသင်တို့ ဘာတို့ ညာတို့ တစ်နှစ်နားထားတယ်တို့ ကြုံသလိုပြောနေ ကျပေမယ့် သုံးယောက်လုံး ရှစ်တန်းကျအဆင့်မျှသာ ရှိကြတာတည်း။

စိတ်ရင်းလေးတွေတော့ မဆိုးကြတဲ့ ထိုလူရွယ်ကလေးတွေသည် အ တွေးအခေါ် အသိဉာဏ်အရာမှာ တော့ ဆင်ခြင်ဉာဏ်က ခပ်နည်းနည်း သာ ဖြစ်လေရာ သူတို့ ရဲ့ ရှေ့ရေး ရေရှည်အတွက် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ခိုင် မာတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်လည်း မယ်မယ်ရရ မရှိဘဲ လောလောဆယ် အသင့် အတင့်လေး သုံးစွဲဖို့လိုကာ လှလှဝတ် ကြော့ကြော့နေနေရတဲ့ အနေအ ထားလောက်ကိုပဲ ဟုတ်လှပြီ ထင်နေကြတာမျိုးတည်း။

အတွေးတိမ်တိမ်တို့ ဖြင့် ဘဝကို ဒီထက်တက်ဖို့ အမြင့်ကို တစ်စတ ခ်စ ရောက်ဖို့ ဆိုတာတွေထက် ဇာတိမြို့ငယ်လေးမှာ နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ ရပုံ၊ ရန်ကုန်ရောက်စ စားသောက်ဆိုင် စားပွဲထိုးဘဝလောက် ကျင်လည်ခဲ့ရပုံတို့ ထက် အဆအတော်များများ သားနေပြီဖြစ်တဲ့ ဒီလောက်အ နေအထားလေးမှာ ပဲ သုံးယောက်သားစုပြီး လေးသောင်းခွဲတန် တိုက်ခ

န်းလေးစုငှား၊ မြိုးခြံချွေတာ ဖြစ်သလိုစားပြီး ဘဝကို အပေါ်ယံ လျှပ်လျှောက်လှမ်းနေခဲ့ကြတဲ့ သူများ တည်း။

"ဟေ့ကောင် ... ငါတို့ ကို ပိုက်ဆံနည်းနည်းလောက်စီ ထည့်ပေးလိုက်ဦးကွာ၊ ပြန်လာမှ ရလာတဲ့ ဟာ ပြန်ဆပ်မယ်"

"အေးပါ၊ ဟိုမှာ သူများ တွေလည်း နယ်စပ်မြို့မို့ ဝယ်တယ်ခြမ်းတယ်ဆိုပြီး ရောတိရောရာနဲ့ အသုံးမတည့်တာတော့သာ လျှောက်ဝယ်ခြမ်းမလာနဲ့ ၊ ပြန်ရောင်းမယ်ဆိုပြီးလည်း ဝယ်မလာနဲ့ ၊ ရောင်းစရာလည်း နေရာမရှိဘဲနဲ့ "

"အေးလေ ... ဆလိုင်းပေါ့၊ ဟိုတစ်ခါ ပြန်ရောင်းဖို့ တွေသယ်တာ"

"ပြီးတော့ ရောင်းမထွက်တော့ ရရာဈေးတွေနဲ့ ထိုးကြိတ်ရောင်းထုတ်ပစ်ရပြီး ရှုံးတောင်ရှုံးသေး"

"အေးပါ၊ ဘာမှ မဝယ်တော့ပါဘူး၊ မင်းသာ အဆင်ပြေအောင်နေနော် ပန်းတိုင်၊ အိမ်လည်း ကပ်ဦး၊ ငါတို့ မရှိဘူးဆိုပြီး လေမနေနဲ့ ၊ အိမ်ဖောက်ထွင်းခံနေရဦးမယ်"

"မင်းအိမ်ဖောက်တော့ ဘာပါစရာရှိတာမို့လဲ"

"အဝတ်အစားတွေပေါ့ကွ ... ဟား ဟား ဟား"

တကယ်တော့ သူတို့ မှာ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းဆိုတာ အဝတ်အစားတွေ အလှကုန်တစ်ကိုယ်ရည်သုံးတွေသာ ရှိတာ။ တီဗွီတို့ ဒီဗီဒီတို့ တောင်မှ ပြင်ဆိုင်က အဟောင်းတစ်စုံကို ငှားရမ်းပြီး ကြည့်နေကြတာပါ။

"မင်းလုပ်ငန်းက ဘယ်တော့ စ,ရမှာ လဲ"

"မသိသေးဘူး၊ အလုပ်ရှင်က စ,ဆိုမှ စ,ပြီး လခစ,ထုတ်ရမှာ ပဲ၊ လ

ကုန်လောက်မှ စ,ရမလား မသိဘူး"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကတော့ ပိုင်ပါတယ် ပန်းတိုင်ရာ၊ ကံဇာတာကလည်း မြင့်၊ အရည်အချင်းကလည်း ရှိ၊ ဒါမျိုးက မှ င်ကလည်း သေရဦးမှာ ကွ၊ ငါတို့ ဆိုရင်တော့ မဖြစ်ပါဘူး"

"ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာ လဲ၊ မင်းလည်း ကြုံလာရင် ဖြစ်သွားမှာ ပဲ"

သူများကို ခပ်တည်တည် ပြန်ပြောလိုက်ရသော်လည်း ပန်းတိုင်သည် သူကိုယ်တိုင် ရင်ထဲမှာ ခပ်လန့်လန့်တော့ရှိတုန်း။ ဟန်ကျကျ မမတို့နှင့် တွဲရချိတ်ရတာက ဘာမှ တုန်လှုပ်စရာမရှိ။ သူတို့ ကလည်း ကိုယ့်ကို ဘာမှ အထင်တကြီး မျှော်လင့်ထားမဟုတ်။ ခုလိုကိစ္စမှာ တော့ ကိုယ့်သရုပ်သဏ္ဌာန်မှန်ကို ကိုယ်ကဖုံးဖိထားရမှာ မျိုးတွေ ရှိသည် ။

အလိမ်ပေါ်သွားတာမျိုး ဖြစ်နိုင်သေးတာ။ ဘယ်လိုပုံစံနှင့် လှုပ်ရှားရမယ်ဆိုတာကိုတော့ မိန်းကလေးကို စ,မြင်ဖူးဆုံတွေ့ဖူးပြီးမှ ပဲ အလိုက်အထိုက် ကြည့်လှုပ်ရှားသွားရမှာ ဖြစ်သည် ။

အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အောက်ထပ် စတိုးဆိုင်က ဖုန်းလာထားတယ်ဆို၍ ပန်းတိုင် ကမန်းကတန်း ဖုန်းပြန်ဆက်ရသည် ။

"ဟယ်လို ... ဦးနေရောင်နဲ့ ပြောချင်လို့ ပါ၊ ပန်းတိုင်ပါ"

"ကိုင်ထားပါ"

ကိုင်ထားနေတုန်းပင် ...

"ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲ ... တောက်"

"ဗျာ"

"ဟေ့ကောင် ... ငါ ဆက်နေတာ ဆယ်ခါလောက်ရှိနေပြီကွ၊ အဲဒီက မပြောဘူးလား"

"ခဏခဏ ဆက်တယ်လို့ တော့ ပြောတယ်"

"တောက် ... မင်းက တယ်လမ်းများ တဲ့ ကောင်ပဲ၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ငါဆက်ချိန်မှာ အဆင်သင့်လည်း ရှိမနေပါလား၊ ဒီပုံစံနဲ့ တော့ မင်းနဲ့ အလုပ်လုပ်ရမှာ ခပ်တွန့်တွန့်ပဲ"

ပန်းတိုင်က ဒေါပွမိကာ ...

"တွန့်ရင်မလုပ်နဲ့ ပေါ့ဗျ၊ ဒါပဲရှိတာပဲ"

"ဘာကွ"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် အလုပ်စ၊ရသေးလို့ လား၊ စာချုပ်လက်မှတ်ထိုးရသေးလို့ လား၊ ခင်ဗျား ပထမလအတွက်အရစ် နှစ်သိန်း ပေးရသေးလို့ လား၊ ဘာမှ မစရသေးတဲ့ အလုပ်ကို ကျွန်တော်က အိမ်မှာ တစ်နေကုန် ရယ်ဒီလုပ်ပြီး စောင့်နေရမယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား"

"ဒါပေမဲ့ မင်းဟာက လွန်လွန်းတယ်၊ ငါဆက်တာ တကယ်ကို ဆယ်ခါနီးနီးပဲ ဟေ့ကောင်"

"ဘာမှ မလွန်ဘူး၊ ကျွန်တော် အခုအိမ်ပြန်ရောက်တယ်လေ၊ ကျွန်တော့်အိမ်ပြန်ချိန်ဟာ ညနေလေးနာရီလေ၊ ဒါဘာလွန်လဲ၊ သန်းခေါင်သန်းလွဲလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ လောလောဆယ်လည်း ကျွန်တော့်စားဝတ်နေရေးကို ခင်ဗျားမထောက်ပံ့ထားသေးဘူး၊ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်လှုပ်ရှားရ

တာလေးတွေ ရှိသေးတယ်။ တိုက်ခန်းထဲ ပိတ်ထိုင်နေပြီး လက်ထဲဘိုင်ပြတ် ငတ်မနေနိုင်ဘူး ...

အလုပ်မစမချင်း ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ ပြောပိုင်ခွင့်မရှိဘူး ကိုနေရောင်၊ အလုပ်လုပ်ဖို့ ကို ပြန်စဉ်းစားရမှာ ခင်ဗျား မဟုတ်ဘူး ၊ ကျွန်တော်ဗျ"

"ဟေ့ကောင် ... တော်တော့ ... တော်တော့၊ ကဲ ... ခုချက်ချင်း ငါ့ဆီလာခဲ့"

"ဘယ်ကိုလဲ"

"မင်းကို ဟိုတစ်နေ့က ပေးလိုက်တဲ့ ကတ်ထဲက လိပ်စာပဲ"

"ကျွန်တော် လောလောဆယ် ဗိုက်ဆာနေလို့ တစ်ခုခုစားပြီးမှ လာခဲ့မယ်"

"ဟေ့ကောင် ... လျှာရှည်မနေစမ်းနဲ့ ကွာ၊ ဒီကျမှ စား၊ တစ်ခုခုဝယ်ထားမယ်၊ အခြေအနေက အခုစမှ ဖြစ်မယ်၊ နောက်ကျသွားမှာ စိုးလို့ "

"နောက်ကျစရာ ဘာရှိလဲဗျာ၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဒီနေ့ချဉ်းကပ်ကပ် နောက်နေ့ချဉ်းကပ်ကပ် ဘာထူးလို့ လဲ"

"ဟေ့ကောင် ... ခုချက်ချင်းလာ၊ ကားငှားပြီးလာခဲ့၊ ဒီကျမှ နောက်ကျလို့ မဖြစ်တာ မင်း သိမယ်"

"Taxi ဖိုး ရှင်းမှာ လား"

"တောက် ... XXXXXX၊ လာမှာ သာလာ၊ ရှင်းမယ်"

ပန်းတိုင်က ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲဆိုသံကို သာယာနာပျော်ဖွယ် ဂီတသံအလား ပြီးတို့တို့ ခံစားရင်း ဖုန်းချလိုက်ပါသည် ။ ချက်ချင်း ကားငှား

ကာ ထိုလူကြီးမင်းရဲ့ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းတည်ရှိရာ လိပ်စာဆီ ရောက်ခဲ့ရပါသည်။ ။ ရှစ်ထပ်က ရုံးခန်းဆီသို့ ဓာတ်လှေကားနှင့် တက်ခဲ့ကာ ရုံးခန်းကိုတံခါးခေါက်၍ ဝင်လိုက်သည် ဆိုလျှင်

"wow"

နှုတ်မှ အာမေဍိတ် ထုတ်ဖော်ရေရွတ်ရလောက်အောင် ရုံးခန်းက ကျယ်ဝန်းစမတ်ကျ၍ သန့်ပြန့်အေးစိမ့်မွှေးပျံ့တောက်ပြောင်နေသည်။ ။ ရုံးစတင်ဖွင့်လှစ်သည့် အမျိုးသားသုံးလေးယောက်သာ။ သူတို့က ပန်းတိုင်ကို ဦးနေရောင်ရဲ့ အတွင်းဘက် သီးသန့်ရုံးခန်းငယ်သို့ ပို့ပေးလိုက်ပါသည်။ ။

"ချမ်းသာတဲ့ လူများကျတော့လည်း ဗျာ၊ အလကားနေရင်း ပြည့်စုံလိုက်တာ"

ပန်းတိုင်က ဦးနေရောင် စားပွဲရှေ့က ဆုံလည်မှာ ဝင်ထိုင်မှီကာ တလှည့်လှည့် လှုပ်ဆော့ရင်း ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။ ။

"ဒါ ငါ့ရဲ့ လူသိနည်းတဲ့ ရုံးခန်းပဲ၊ ဒါကြောင့် Staff ဘာမှ သိပ်မရှိတာ"

"ဒါတောင် လူသိနည်းတဲ့ ရုံးခန်း။ လူသိများ တဲ့ ရုံးခန်းဆိုရင် ဘယ်လောက်တောင် မွမ်းမံပြင်ဆင်ထားမလဲပဲ"

"ကဲပါ ... အဲဒါ အသာထားစမ်းပါ"

"အချိန်မီ လုပ်ရမှာ ဘာလဲ"

"မင်းရှေ့က သတင်းစာကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်"

"ဘယ်စာမျက်နှာလဲ၊ နာရေးလား"

"ကျွတ် ... စကားကို နမိတ်ရှိရှိပြောကွာ ဟေ့ကောင်"

"ခင်ဗျားမှ မပြောဘဲ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ နာရေးဆီသာလှန်ပါ၊ နောက်ဆုံးအဖုံး စာမျက်နှာလှန်လိုက်၊ အေး ... ဘယ်ဘက်က ကြော်ငြာစာမျက်နှာကိုကြည့်"

"ကြည့်နေပြီ"

"ပွဲစားမလို ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်"

"တွေ့ပြီ။ ကားရောင်းမည်တဲ့ Exiv ၈/ က -----၊ ခဲပုပ်ရောင်တဲ့ ၊ အမည်ပေါက်၊ ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် ရောင်းမည်။ ဆက်သွယ်ရန် ဖုန်း (.....)"

"အေး"

"ဟာ ... ဒါ... ဟို Exiv ပဲ"

"အေး ... ဟုတ်တယ်၊ မင်း နံပါတ်ကော မှတ်မိလား"

"မှတ်မိတာပေါ့"

"မဆိုးဘူး၊ မင်းရဲ့ လေ့လာရေးမျက်စိ ကောင်းတယ်။ ဒီကြောငြာ ဒီနေ့ပါလာတယ်၊ ဒီနေ့ခင်ပိုင်းအတွင်း တစ်ယောက်ယောက် ဝယ်သွားပြီဆိုရင် ဝင်စရာ ခွင့်တစ်ခုပျက်ဦးမယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ချက်ချင်းအလိုရှိနေတာပေါ့"

"ခင်ဗျားကလည်း ဗျာ၊ Exiv ကြီး နေ့တစ်ပိုင်းနဲ့ အလွယ်တကူ ရောင်းမထွက်ပါဘူးဗျ"

"ပြောမရဘူးလေ၊ ကံစွပ်ပြီး ထွက်သွားနိုင်တာပဲ"

"ကဲ ... အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က"

"ခုပဲ ဖုန်းဆက်၊ အိမ်လိုက်သွား၊ အဲဒီကားကိုဝယ်"

"ဝယ်မယောင်ပြရမှာ လား၊ ဝယ်ရမှာ လား"

"ဝယ်ကိုဝယ်လိုက်"

ပန်းတိုင်က ရှေ့က အသက်သုံးဆယ့်ငါးလောက် သူဌေးပေါက်စ ဦး
နေရောင်ကို စေ့စေ့စိုက်ကာ သေချာအကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ။

"ခင်ဗျား သိပ်ချမ်းသာတာပဲလား"

"ဒီကားကိုတော့ ဝယ်လိုက်ရမယ်၊ ဒါမှ မင်းနဲ့ သူ ရင်းနှီးစရာ တွေ
ဆုံစရာ အကြောင်းအရာတွေ ပေါ်လာမယ်၊ ကိစ္စပြီးရင် ပြန်ရောင်းရုံပဲ
ဟာ၊ အပြီးမြှုပ်နှံလိုက်ရတာမှ မဟုတ်တာ"

ပန်းတိုင်က ပခုံးသာတွန့်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ။

"သူ့ကားက ငါသိနေတာ သူ့ကားတန်ဖိုးလည်း မှန်းဆနိုင်တယ်၊ သူ
ကားအခြေအနေနဲ့ ပေါက်ဈေးက သိန်း(...)လောက်ရှိတယ်၊ မင်း အဲဒီ
လောက် ပေးပြီး ဆစ်လိုက်"

"ခင်ဗျားပြောတာထက် မတန်မဆ ပိုခေါ်ထားရင်ကော"

"အတာက အဲသလိုမိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး ၊ ပေါက်ဈေးနဲ့ မတိမ်းမ
ယိမ်း ငါးသိန်း ဆယ်သိန်းပဲ ခေါ်လိမ့်မယ်၊ ဆစ်လိုက်"

"မရရင်ကော"

"ရအောင်ဆစ်ပေါ့ကွာ မင်းကလည်း ၊ မရရင်လည်း ဝယ်ရမှာ ပဲ၊ အ
ခုပဲသွားဝယ်၊ ဈေးတည့်အောင်လုပ်၊ နက်ဖြန်ငွေချေမယ်၊ စာချုပ်ချုပ်မ
ယ်"

"ကျွန်တော့်နာမည်နဲ့ ပေါ့"

"ဟေ့ကောင် ... စာချုပ်ထဲ မင်းနာမည် ခဏတဖြုတ် တစ်ဆင့်ခံရုံပဲ၊ ဝယ်ပြီးတာနဲ့ ဒီကိုလာခဲ့၊ မင်းကငါ့ကိုပြန်ရောင်းတဲ့ စာချုပ် ထပ်ချုပ်မယ်၊ ပြီးရင် စာချုပ်အားလုံး ငါ သိမ်းမယ်"

ပန်းတိုင်က ပခုံးတွန့်ကာ လက်ဝါးနှစ်ဖက် ဖြန့်လိုက်သည်။

"ဟေ့ကောင် ... မင်းအမူအရာတွေက တစ်ခါတစ်ခါ သိပ်ပဲများ တယ်"

"အကျင့်ပါနေလို့ ပါဗျ"

"ပြောတာတွေ နားလည်လား"

"နားလည်ပါတယ်၊ ဘာခက်လို့လဲ"

"ကဲ ... ဒီတော့ စာချုပ် ချုပ်မယ်၊ မင်းနဲ့ ငါ"

"ကြာသလားလို့ "

"ဟေ့ကောင် ... သိပ်ပျက်တီးပျက်ချော်တွေ မပြောစမ်းနဲ့ ကွာ"

"အကျင့်ပါနေတာတွေပါဆို"

"မင်းအကျင့်တွေက အဆင့်အတန်း မမြင့်ဘူး၊ ပြင်လိုက်"

ပန်းတိုင် မျက်နှာက စိတ်တိုနီမြန်းသွားရပါသည်။

"ငါ အလုပ်သဘောအရ အကောင်းပြောနေတာ၊ အတုကို ချဉ်းကပ်ဖို့ အတွက်က မင်းပုံစံက ကြမ်းပိုးကလေးကချေ ဖြစ်နေလို့ မရဘူး၊ မင်းကို ငါဖန်တီးပေးထားမယ့် ပုံရိပ်ကလည်း မင်းရဲ့ ဘဝအစစ်ဖြစ်တဲ့ မော်ဒယ်လ်လူထွက် အမျိုးသမီးကြီးများ နဲ့ တွဲတတ်တဲ့ Gigolo မဟုတ်ဘူး "

"ဟာ ... ခင်ဗျား"

ပန်းတိုင်က သူ့ကို Gigolo (ယောက်ျားပိုင်းလုံး)လို့ တင်စားလိုက်တဲ့ အတွက် ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ ဖြစ်သွားပါသည်။ ။ ရှစ်တန်းကျပညာအရည်အချင်းပဲ ရှိပေမယ့်လည်း သူတို့ လောကမှာ ဒီစကားလုံးမျိုး ကြားရနေကျမို့ အဓိပ္ပာယ်သိပါသည်။ ။

"မနာနဲ့ ဟေ့ကောင်၊ အနာပေါ်တုတ်မကျနဲ့ ၊ မင်းကိုတခြားစကားလုံး ငါမသုံးတတ်ဘူး၊ အေး ... အဲဒီဘဝနဲ့ မင်း သူ့ကို ချဉ်းကပ်လို့ ကတော့ ပါးအချက်တစ်ရာ အရိုက်ခံရဖို့ ပဲ၊ ဒီတော့ မင်း သူ့ကို ချဉ်းကပ်ရမယ့် အဆင့်အတန်းက သူဌေးပေါက်စ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်"

"အဟား ...၊ ဘယ်မှာ လဲ ပြစရာကုမ္ပဏီ၊ ယုံကြည်ယုံကြည်မဲ့မဲ့တွေနဲ့ သွားချဉ်းကပ်လို့ ရမလား၊ လူလိမ်ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့"

"ဒါ မင်းကုမ္ပဏီပဲ၊ မင်း အချိန်မရွေး ရုတ်ပြင်သုံးဖို့ ရုံးခန်းပဲ"

"ဗျာ"

ဦးနေရောင်က ဖိုက်ဘာစားပွဲမည်းမည်းကြီး အံ့ဆွဲထဲမှ ကတ်ပြားလေးသုံးခု ဆွဲထုတ်ကာ ...

"ဒါမင်းရဲ့ ဗစ်ဇစ်တင်းကတ်"

ပန်းတိုင်က ကမန်းကတန်း လှမ်းယူကြည့်လိုက်ပါသည်။ ။ သူ့ကို ဦးနေရောင် ပေးထားတဲ့ ကတ်အတိုင်း ချွတ်စွပ်။ ဦးနေရောင် နေရာမှ ပဲ ဦးပန်းတိုင် ဆိုတဲ့ အမည် ပြောင်းလဲနေကာ ရာထူးက M.D တဲ့ ။ ဟဲ ဟဲ ...

။

"အစ်ကိုကြီးကလည်း ဗျာ၊ ဗစ်ဇစ်တင်းကတ် လုပ်ပေးတာတောင် သုံးကတ်တည်း၊ လေးငါးဆယ် လုပ်ပေးထားလေ"

"ဘာကိစ္စ ငါက လေးငါးဆယ် လုပ်ပေးရမှာ လဲ။ စာချုပ်ထဲမှာ ကိုပါ

မှာ ၊ ဒီကတ်ကို မင်း အတာကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပေးခွင့်မရှိဘူး၊ ဘယ်မှ မရောက်ရဘူး၊ ဒါဟာ ကတ်တုဆိုတာ မင်း နားလည်တယ် မဟုတ်လား"

ပန်းတိုင်က အင်တင်တင်နှင့် ...

"သိပါတယ်"

"ဒီညနေ အတွဲကို တစ်ကတ်ပေးခဲ့၊ ဒါပဲ သုံးစရာရှိတယ်၊ ဒီနှစ်ကတ်က အပိုအရန်၊ မင်းအိတ်ထဲ ရှိနေရုံပဲ၊ ဘယ်ကိုမှ တခြားမရောက်ရဘူး၊ နားလည်ရဲ့ လား၊ ရောက်ရင်လည်း မင်းပဲဒုက္ခရောက်မှာ "

"ဘယ်လိုဒုက္ခရောက်မှာ လဲ"

"မင်း ဒီကတ်ကို တခြားကိစ္စနဲ့ သုံးပြုဆိုတာနဲ့ ဖိုးတွမ်တိပေါ့ကွ၊ လိမ်လည်မှုပဲလေ၊ ဟုတ်မှ မဟုတ်တာ၊ ငါမင်းကို အမြင်ကတ်တဲ့ အချိန်မှာ တရားထစွဲလို့ ရတယ်"

"ဟာ ... ခင်ဗျားက၊ တော်ပြီဗျာ၊ ဒီကတ်တွေ မယူဘူး"

"ယူ"

"မယူဘူးဗျာ"

"ယူစမ်းပါဗျာ၊ မင်း ဒီညနေ သူ့ကိုပေးရမယ့်ဟာ၊ မင်းမှာ ဒီရာထူးလောက် မရှိလို့ ကတော့ သူလိုဘဝမြင့်မြင့် မာနခေါင်ခိုက်ကာ အဖက်လုပ် လှည့်ကြည့်လိမ့်မယ် ထင်လား"

ပန်းတိုင်က မှုန်ကုပ်ကုပ် ငြိမ်နေလိုက်ပါသည် ။

"ကဲ ... အချိန်ကုန်တယ်၊ မင်းနဲ့ ငါ စာချုပ်မယ်၊ ဒီစာချုပ်နဲ့ ဒီကိစ္စတွေအကြောင်း အတိအကျ အသေးစိတ်သိသူဟာ မင်းနဲ့ ငါ နှစ်ယောက်

ပဲရှိတယ်၊ သဘောပေါက်တယ်နော်"

"ပေါက်ပါတယ်ဗျာ"

"ဒီလိုအလုပ်ကိစ္စမျိုးဟာ အသက်နဲ့ လဲပြီး နှုတ်လုံကတိတည် ရတယ်ဆိုတာလည်း သိတယ်မို့လား"

"သိပါတယ်ဗျာ၊ အပိုတွေ သိပ်မပြောပါနဲ့ တော့"

"အေး ... ကိုမျိုးမြင့်ကလည်း မင်းဟာ စိတ်ရင်းကောင်းတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်လို့ အပြည့်အဝ ထောက်ခံထားပါတယ်၊ ဒီတော့ စာချုပ်လက်မှတ်ထိုးမယ်၊ ပထမ တစ်ရစ်ငွေနှစ်သိန်းပေးမယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းကိုင်သုံးနေဖို့ ဟန်းဖုန်းတစ်လုံး ထုတ်ပေးမယ်၊ အလုပ်ကိစ္စပြီးရင် သိမ်းမယ်၊ လောလောဆယ် မင်းမောင်းသွားဖို့ ကားတစ်စင်း ထုတ်ပေးမယ်၊ ဟိုကားဝယ်ပြီးရင် ဟိုကားပဲ ဆက်စီးတော့၊ သုံးလတိတိပေါ့ကွာ"
